

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 120/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. J., Ž., zastúpeného Advokátskou kanceláriou E..., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. V. K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 84/2007 zo 6. februára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. marca 2011 doručená sťažnosť JUDr. J. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 84/2007 zo 6. februára 2008 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou 24. marca 2005 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p. KM-2/PK-2005 z 2. februára 2005, ktorým bol zamietnutý jeho rozklad a zároveň potvrdený personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 475/2004 z 11. novembra 2004, ktorým bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Krajský súd potom, ako dospel k záveru, že žaloba sťažovateľa nie je dôvodná, ju podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozsudkom č. k. 1 S 383/2005-34 z 29. marca 2007 zamietol. O odvolaní sťažovateľa proti uvedenému rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Sžo 84/2007 zo 6. februára 2008 tak, že ho podľa § 219 OSP s poukazom na § 250ja ods. 4 druhú vetu OSP potvrdil.

Sťažovateľ zastáva názor, že namietaným rozsudkom boli porušené jeho v sťažnosti označené základné práva zaručené ústavou (sťažovateľ v petite sťažnosti namieta porušenie čl. 47 ods. 1 ústavy, avšak z obsahu sťažnosti zjavne vyplýva, že má ísť o čl. 47 ods. 3 ústavy, pozn.), a to z dôvodu, že *„Najvyšší súd SR aplikoval zákonné normy a posúdil skutkový a právny stav veci v rozpore s ústavou...“*.

V sťažnosti sťažovateľ poukazuje na § 14 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) a argumentuje okrem iného tým, že *„s ohľadom na uvedené rozhodnutie nie je možné, aby bol kedykoľvek v budúcnosti prijatý do služobného pomeru príslušníka Policajného zboru“*.

Namietaným rozsudkom mala byť sťažovateľovi podľa jeho názoru *„znemožnená možnosť slobodnej voľby povolania. Dôvody ukončenia služobného pomeru navrhovateľa (sťažovateľa, pozn.) predstavujú zákonnú prekážku pri pokuse o opätovné prijatie do služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Podľa § 14 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. môže byť policajtom iba štátny občan Slovenskej republiky starší ako 18 rokov, ktorý o prijatie písomne požiada a je spoľahlivý. Podľa § 14 ods. 3 písm. d) bod 2*

toho istého zákona sa za spoľahlivého nepovažuje občan, ktorý bol z predchádzajúceho služobného pomeru prepustený z dôvodu, že porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Najvyšší súd SR vo svetle tejto skutočnosti nesprávne skutkovo a právne posúdil skutočnosti rozhodné pre prijatie svojho rozhodnutia. V danom prípade ide o to, že Najvyšší súd SR sa svojím rozhodnutím dostal do konfliktu s ústavou SR, a to konkrétne s právom na slobodnú voľbu povolania podľa čl. 35 ods. 1 ústavy. Zároveň sa Najvyšší súd SR pri svojom rozhodovaní stotožnil s právnym názorom Krajského súdu v Bratislave, ktorý nedostatočne posúdil právny stav veci a námietkami navrhovateľa sa zaoberal len povrchovo. Tým bolo porušené ústavné právo navrhovateľa v zmysle čl. 47 ods. 3 ústavy, podľa ktorého si všetci účastníci, v tomto prípade v konaní pred súdom, majú byť rovní.“

Sťažovateľ podrobne rozoberá dôvody, pre ktoré namieta porušenie svojich v sťažnosti označených základných práv, a uvádza konkrétne výhrady proti namietanému rozsudku najvyššieho súdu, ktorý sa podľa neho rovnako, ako pred ním krajský súd, opieral „primárne o argumentáciu predloženú Ministerstvom vnútra SR ako žalovaným, a námietky sťažovateľa neboli preskúmané s rovnakou odbornou starostlivosťou v rámci rovného postavenia účastníkov konania“.

Sťažovateľ napokon poukazuje na to, „že obmedzenia opätovného prijatia do pracovného pomeru, ktoré zakotvuje zákon č. 73/1998 Z. z., neprimerane a bez vážneho dôvodu obmedzujú ústavné právo na slobodnú voľbu povolania v zmysle čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva JUDr. J. J... na slobodnú voľbu povolania podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 84/2007 porušené boli.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžo 84/2007 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3. Ustanovenia § 14 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície neprimerane obmedzujú a zasahujú do ústavného práva navrhovateľa na slobodnú voľbu povolania.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Predmetom sťažnosti je predovšetkým namietané porušenie *základných práv sťažovateľa garantovaných* v čl. 35 ods. 1 a čl. 47 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 84/2007 zo 6. februára 2008.

Ústavný súd najskôr preskúmal sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to predovšetkým z toho hľadiska, či mu sťažnosť bola doručená v zákonom ustanovenej lehote (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, IV. ÚS 338/08).

Ústavný súd v súčinnosti s krajským súdom zistil, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 84/2007 zo 6. februára 2008 nadobudol právoplatnosť 14. marca 2008. Od uvedeného dátumu sťažovateľovi začala plynúť dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti pre porušenie základných práv ústavnému súdu. Jeho sťažnosť však bola doručená ústavnému súdu až 17. marca 2011 (na poštovú prepravu bola podaná 16. marca 2011).

Vzhľadom na dátum právoplatnosti namietaného rozsudku najvyššieho súdu (14. marca 2008) a dátum doručenia sťažnosti (17. marca 2011) ústavný súd konštatuje, že sťažnosť bola podaná zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Vychádzajúc z uvedeného bolo potrebné sťažnosť smerujúcu proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 84/2007 zo 6. februára 2008 pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

2. Pokiaľ sa sťažovateľ taktiež v petite svojej sťažnosti domáha, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že „*Ustanovenia § 14 ods. 3 zákona 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície neprimerane obmedzujú a zasahujú do ústavného práva navrhovateľ na slobodnú voľbu povolania*“, ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru v obdobných veciach, v ktorej zdôrazňuje že „každé konanie možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom.“ (II. ÚS 66/01, tiež II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07). Z citovaného okrem iného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Záver vyplývajúci z citovaného právneho názoru má nesporne aj ústavnú relevanciu, a to zvlášť v prípadoch, ak by sa v konaní, ktoré patrí v zmysle čl. 131 ods. 2 ústavy do pôsobnosti senátu ústavného súdu, mala uplatniť právomoc, ktorú ústava zveruje do pôsobnosti pléna (čl. 131 ods. 1 ústavy), čo je aj prípad sťažovateľa. Aj ústavný súd je totiž viazaný čl. 2 ods. 2 ústavy, a preto si senát ústavného súdu nemôže v rozpore s ústavnou úpravou atrahovať právomoc pléna ústavného súdu (porovnaj IV. ÚS 50/2010).

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež opakovane uvádza, že sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa možno brániť len proti porušeniam základných práv individuálnymi, a nie normatívnymi právnymi aktmi, a preto v konaní o takejto sťažnosti nemožno vysloviť, že k porušeniu ústavou garantovaného práva došlo priamo ustanovením normatívneho právneho aktu, ale iba jeho konkrétnou aplikáciou (IV. ÚS 306/08, m. m. III. ÚS 18/02).

Ústavný súd ďalej dodáva, že je v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy viazaný prezumpciou správnosti normatívnych právnych aktov. Na posúdenie ich ústavnosti slúži iný typ konania (konanie o súlade právnych predpisov). Z tohto dôvodu takéto sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, keďže ich zjavná neopodstatnenosť spočíva v rozpore medzi typom konania pred ústavným súdom, ktorý sťažovateľ zvolil, a obsahom sťažnosti (m. m. IV. ÚS 253/08, tiež II. ÚS 40/00, II. ÚS 19/01).

Aplikujúc uvedené právne názory na vec sťažovateľa ústavný súd zdôrazňuje, že pokiaľ jeho námietky smerujú k napadnutému ustanoveniu zákona č. 73/1998 Z. z., t. j. proti všeobecne záväznému právnomu predpisu, jeho ústavnosť (súlady s ústavou) možno preskúmať iba v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, teda v konaní o súlade právnych predpisov. Z toho vyplýva, že na vec sťažovateľa sú v plnom rozsahu aplikovateľné uvedené právne názory, ktoré tvoria súčasť stabilizovanej judikatúry ústavného súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti konštatoval, že sťažovateľ sa svojou sťažnosťou v tejto časti podanou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy domáha vo svojej podstate konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy, a preto jeho sťažnosť vo vzťahu k bodu 3 jej petitu v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2011